

Annikki Arposen blogikirjoitukset

2015-2017

5.12.2017

Itse syntyy pakolaisena

Adventti on valmistautumista henkisen tietoisuuden heräämisen tapahtumiseen meissä. Tuleva syntävä on valo, jonka valaistessa alempi itsemme löytää sen kohdan meissä, josta aukeaa yhteys korkeampaan Itseen. Jos pidämme syntynyttä yhteyttä yllä, on pienen itsen ja korkeamman Itsen tie yhteinen.

Tuttu joulukertomus alkaa adventin symboliikalla: uuden syntymää odottava pariskunta on velvoitettu lähtemään kotoaan suorittamaan yhteiskunnallista velvollisuuttaan perheen vanhalle kotipaikalle. Näin tapahtuu meissä jokaisessa tänäkin päivänä. Niiden, joissa jotain uutta on syntävä, on lähdettävä ainakin tilapäisesti psykologisesti pois tutuista arkikuvioista, joista huolehtiminen täyttää mielen tavallisesti. Mieleen on tehtävä tilaa kohta syntyvälle valon edustajalle. Uusi syntyy meihin aina syrjässä tavallisesta, piilossa ympäristön katseilta, oudossa tilanteessa, josta on karsiintunut kaikki muu perustoimintojen ylläpitoa lukuun ottamatta.

Joulukertomuksessa käytetyt vertauskuvat ovat muutenkin puhuttelevia: uuden syntymälle ei ollut tilaa ihmisille tarkoitetuissa, mukavissa suojissa. Sen sijaan luonnonläheisyys, eläimet, talli tai kuten Krishnan syntymätarinassa luola tarjoavat suojaa ja lämpöä inhimillisen kehityksen merkittävälle askeleelle. Näinhän on nykyisinkin. Monet meistä kokevat yhteyden kaikkeuteen ja omaan sisimpäänsä parhaiten luonnossa, me suomalaiset usein metsässä. ”Nyt metsä kirkkoni olla saa. Voi täällä palvella Jumalaa...”, laulaa paimenpoika tutussa laulussa.

Tarinan mukaan syynä syntymän tapahtumiseen oudossa ympäristössä oli verollepanomääräys. Asianomaisten oli ilmoitettava henkilökohtaisesti kuuluvaksi siihen ryhmään, sukuun, johon oli syntynyt suvun vanhalla koripaikalla, asuipa nyt missä tahansa. Meidänkin on suoritettava inventaario tätä inkarnaatiota koskevien ajatusten, motiivien ja päämäärien osalta, mikäli haluamme tehdä tilaa uudelle meissä. Itsetutkistelu tämän inkarnaation kulkuun vaikuttavista maallisista velvollisuuksista kirkastaa käsitystämme meistä itsestämme ja auttaa luomaan sopivat olosuhteet uudenlaisen elämäntähtämyksen syntymiselle.

Henkisen tien kulkijan polku kulkee usein sivussa valtaviirroista. Henkisen evoluution valtatie kulkien tapahtuu kyllä kehitystä vähitellen yhdessä koko ihmiskunnan kehityksen kanssa, mutta mikäli ihminen kuulee henkisen elämän kutsun, hän useimmiten luopuu tavalla tai toisella tavoittelemasta sitä, mitä suurin osa ihmiskuntaa pitää tärkeänä. Itämaan tietäjien vinkit turvallisista teistä takaisin omalle maalle ovat hyödyksi: Herodes, vanhan hallitsija uhkaa käydä uuden syntävän valon kimppuun, sillä uusi kaataa vanhan järjestelmän. Pakolaisuus on Itsen osa ihmisinkarnaatiossa. Itse meissä on kotoisin muualta ja saanut tehtäväkseen tämän matkan korkeaan syntyperäänsä verrattuna ahtaissa oloissa.

21.11.2017

Ajan hävittämisestä

Ego ja aika on parit. Kun ego häviää, häviää myös aika. Kun aika häviää, häviää myös ego. Ajan hävittäminen ei tarkoita kellon tai kalenterin käytöstä luopumista, vaan läsnäoloa kussakin hetkessä, teossa, tunteessa ja ajatuksessa. Egolla tarkoitan tässä mieltämme - tietoisuutemme, usein ainoana, asuinsijana. Eckhart Tolle tosin käyttää egostamme hurjalta kuulostavaa nimitystä ”ihmiskunnan kollektiivinen mielenvikaisuus”. Pidättäydyn sen käytöstä tässä lähinnä vain tilanpuutteen vuoksi. Nimityshän on osuva.

Enkä käytä edes sanaa aika aivan arkimerkityksessään, vaan tarkoitan mieleemme aikakäsitystä. Sillä on vain kaksi aikamuotoa, menneisyys ja tulevaisuus. Mieleemme työtä on siirtää menneisyyttä tulevaisuuteen. Nykyhetki on vain ylitettäväksi tarkoitettu este tai ponnahduslauta tulevaan.

Ego ei osaa olla läsnä ajassa, jota kutsumme sanalla NYT tai tarkemmin TÄSSÄ JA NYT. Tässä piilee keskittymisharjoitusten juju. Kun osaamme olla edes pienen hetken ilman, että annamme mielen siirtää menneisyyttä tulevaisuuteen, olemmekin oma itsemme emmekä enää mielemme eli egomme.

Egottomuus on lähempänä kuin aavistammekaan. Sen sijaan että vaalisimme ajatusta siitä ajasta joskus tulevaisuudessa, kun olemme henkisesti niin kehittyneitä, että itsettömyys eli alemman itsemme, egomme, mielemme pitäminen vain tarpeellisena työvälineenä sujuu meiltä luonnostaan, kannattaakin siirtää ego syrjään nyt olemalla tietoisena läsnä joka hetkessä. Tätä yrittäneenä myönnän, että se on vaivalloista. Aloittelijan on tehtävä päätös olla tai toimia tietoisena, tässä ja nyt, ilman menneisyyttä tai tulevaisuutta lähes puolen minuutin välein. Mutta voi, kuinka se maksaakaan vaivan! Kiire katoaa, kun lakkaan ravaamasta ajatuksineni menneisyyden ja tulevaisuuden väliä. Energiatehokastakin se on, kun pidän kiinni siitä, mitä teen enkä vertaile tilannetta, suoritusta tai itseäni mihinkään entiseen, mahdolliseen tulevaan enkä toisiin ihmisiin. Palamme usein loppuun tavoitteen saavuttamisessa, ei tekemisessä. Stressi on varma merkki egon paluusta myös heidän kohdallaan, jotka onnistuvat ainakin ajoittain olemaan niin läsnä, että ego väistyy, sanoo läsnäolon taidon maailmanmestari Eckhart Tolle.

Kun koittaa aika, jolloin toiminta väistyy ja on tarkoitus vertailla suoritustani, teen senkin tietoisena siinä hetkessä enkä anna mieleni rynnistää etsimään syyllisiä menneisyydestäni tai ympäristöstäni. Toisinaan maistelen tietoisena tässä ja nyt -tilannetta, toisin sanoen miltä minusta tuntuu. Silloin annan egollekin suunvuoron ja kuuntelen, mutta varon uskomasta joka sanaa.

7.11.2017

Anna valosi loistaa

Päivän pidetessä pimeys luo puitteet erimuotoisten valojen loistaa. Kesän kaikenkattavan valoisuuden sijaan kiinnitän nyt huomiota valojen muotoon. Huomaan, että Stockmannin tavaratalon seiniin on jo kiinnitetty valoverkot. Kohta parvekkeet kukkivat joulun odotuksessa viritettyjä lamppurivejä. Olen ottanut varaslähdön. Pienet, kukanmuotoiset aurinkokennolamput loistavat parvekkeellani kauan auringonlaskun jälkeen. Ne nappaavat päiväsaikaan niukankin auringonvalon ja tarjoilevat sen nautittavakseni illan pimeydessä. Kuinka näppärää ja niin kaunista. Auringonvaloa uudessa pakkauksessa outoon aikaan.

Ihminen on valo-olento, sanotaan. Valosta olemme lähteneet ja valoon palaamme. Lataudumme fyysisestä ja henkisestä auringostamme, mutta sen lisäksi vaikutamme ulospäin säteilemäämme valoon jokaisella ajatuksellamme ja aikomuksellamme. Unohtamme helposti olevamme energian muuntajia ja valon värjääjiä. Auringosta saamamme energia yhtyy meissä siihen valoon, jota olemme itseemme ladanneet ja lähtee meistä eteenpäin muuntajamme kautta. Aina kun lähetämme valoenergiaamme ulospäin muutoin kuin elämää rakastaen ja siihen luottaen, on tuloksena epämurkava olo, ikään kuin valo kaartaisi takaisin meihin ja pyytäisi saada tulla lähetetyksi uudestaan, tällä kertaa paremmin valon luonteeseen sopivin asentein.

Suomalaisen kesäillan valoisuus on hurmaava eikä jätä varjoon eksymiselle mahdollisuuksia. Olisimme mielellämme aina valoa loistavia, varjot poistavia kaikkiallisia valo-olentoja. Aurinkokennolla toimivana tuikkuna oleminen ei tunnu yhtään niin houkuttelevalta. Mieleen hiipii epäily moisen pienen lampun hyödyllisyydestä. Mahtaako sitä kukaan edes nähdä tai tarvita? Mitä väliä sillä on, millä energialla lamppuni syttyy ja loistaa, saatamme kysyä.

Voisimme ottaa oppia tähtitaivaasta. On tähtiä, joiden tärkein tehtävä on pitää paikkansa ja heijastaa siltä paikalta heijastuvaa valoa. Tähti ei taida tietää, kuinka moni alhaalla maassa ottaa kulkunsa suunnan tähden paikaltaan säteilevän valon perusteella. Vaikka komeetat ja tähdenlennot näyttävät hienoilta, ne eivät toimita samaa tehtävää.

26.10.2017

Persoonallisuus on yksilöllisyyden roolipuku

Persoonallinen, omintakeinen ja muista erottuva ovat adjektiiveja, jotka esiintyvät usein menestykseen tarvittavien ominaisuuksien listalla, olipa kyse listaykkösestä tai työnhausta. Teosofian ihmiskäsityksessä erotetaan persoona ja

yksilö. Näistä yksilöllisyys on jatkuvasti, inkarnaatiosta toiseen kehittyvä ja persoonallisuus yksilön kertakäyttöinen roolipuku. Yksilöllisyys syntyy, kun kehitys ei enää tapahdu luonnollisten impulssien mukaan, vaan olento kykenee ohjaamaan impulssejaan. Se kehittyi nopeasti vasta, kun ihminen alkaa uskaltaa ilmaista yksilöllisyyttään.

Kun ajattelemme persoonallista ja yksilöllistä, eksymme helposti vertailun viidakkoon arvioidessamme näiden ominaisuuksien tehoa. Mitä erilaisempaa kuin muilla, sen persoonallisempaa tai yksilöllisempää. Mutta näinhän se ei ole. Yksilöllisyys ei tarkoita poikkeavuutta kaikista muista, vaan yksilöllistä yhdistelmää elämän kokemusten omaksumisessa. Tosiasiassa erotamme aika helposti aidosti oman pelkästään muista erovasta. Tämä seikka on usein esiintyjien, puhujien ja jopa johtajien ns. karisman salaisuus. Oma yksilöllinen yhdistelmä oman elämän omista kokemuksista. Vielä yksi asia on lisättävä listaan: tietoinen halukkuus kantaa oman yhdistelmän vaatimat ”kustannukset” vaatimatta ympäristöä osoittamaan kiitollisuuttaan siitä, että olemme valinneet yksilöllisen tien. Parhaimmillaan oma yksilöllinen yhdistelmä omista elämäkokemuksista on kuin vesi. Se hakee uomansa ympäristönsä olosuhteissa, virtaa, jos maa viettää, seisoo paikallaan, jos törmää patoon, mukautuu pieniinkin koloihin.

Persoonallisuus on yksilöllisyyden roolipuku eikä merkityksen etsimistä elämälle pidä hoitaa sen perusteella, mitä sattuu olemaan päällä. Se, että huomaa puvun olevan vain vaate eikä edes iho, sydäimestä tai sielusta puhumattakaan, on erinomainen alku. Persoonallisuus voi antaa vihjeitä siitä, mistä suunnasta etsiä oman elämänsä merkityksiä. Kun tahdot tietää, mitä kokemuksia yksilöllisyytesi tarvitsee täydentyäkseen yhä paremmaksi yksilöllisyydeksi, katso persoonallisuuttasi. Se on valikoitunut tätä tehtävää silmällä pitäen. Persoonallisuuden muuttaminen ehdoin tahdoin on vaikeaa, mutta on hyvä valmistautua siihen, että se muuttuu sen mukaan, kuinka paljon yksilöllisyyttä haluaa ja kykenee ottamaan mukaan persoonallisuuden ilmentämiseen.

20.9.2017

Kieltäydy uhriutumasta elämälle

Ei ihmisiä pidä syyllistää, totesi eräs kahvipöytäkeskustelija karmaa käsitelleen teosofisen yleisluennon jälkeen. Luennoitsijan kuvaus tämänkertaisen inkarnaatiomme tiestä edellisten ruumiillistumien ajatusten ja toimien tuloksena ei tämän kuulijan mielestä ollutkaan lohduttava. Tilannetta ei parantanut maininta, että panemme parhaillaan tässä elämässä kokoon seuraavan inkarnaatiomme aineksia. Dualismia vaaliva mielemme kaipaa kaksinapaisuutta. Henkilökohtaisen elämän vaikeudet, heikkoudet ja puutteet on helpompi kestää, kun voi ajatella niiden johtuvan jostain ulkopuolisesta syystä. Myötätuntokin herää helpommin uhria kohtaan. Ei ihme, että niin monet kantavat mielessään kaunaa omaa elämäänsä kohtaan ja ovat sitä mieltä, että olisivat ansainneet jotain muuta, joltain muulta tai jostain muualta. Harva tunnustautuu oman elämänsä luojaksi. Vielä harvempi suostuu näkemään itsessään ikuisen elämän ikuisen halun liittää yhteen toimivaksi kokonaisuudeksi ensinäkemältä toisilleen vierailta näyttäviä ominaisuuksia meissä.

Asennoitumisemme kärsimykseen – sen tuottajana ja kokijana - on tärkeimpiä asioita elämässä. Se ratkaisee paljolti, miltä elämä maistuu. Ei ihme, että kärsimyksen, surun, menetyksen ja murheen ymmärtäminen on korostetusti esillä esimerkiksi buddhalaisissa opetuksissa. Uhriutumista voi kieltäytyä pelkällä tietoisella mielen päätöksellä muistuttaa itseään päivittäin siitä, että elämä ei tahdo meille pahaa, tuntuipa meistä miltä tahansa. Kun saa pienenkin kosketuksen kaiken elämän ykseyteen, on helpompi hyväksyä se, että elämä haluaa syystä tai toisesta ilmentyä juuri sellaisessa muodossa kuin oma elämämme ja me itse olemme.

Elämän kanssa samaan suuntaan kulkeminen ei avaa edessämme olevia suljettuja portteja tai tuo takaisin menetyksiämme. Veräjän yli on edelleen kavuttava tai lähdeävä kulkemaan aidan vieraan aivan eri suuntaan kuin aioimme. Menettämämme tilaisuudet, ihmiset tai voitot pysyvät poissa, mutta kehottavat meitä tutkimaan rehellisesti, mikä meissä on mielestään jotain menettänyt. Kärsimys ei sinänsä jalosta ketään, vaan se, mitä se saa meidät ajattelemaan. Aika ei paranna haavoja, vaan se, mihin käytämme tuon ajan. Sanotaan elämälle: sinä olet minun elämäni ja sinut minä elän, oletpa millainen tahansa.

3.5.2017

Ajatusympäristön siisteys on ympäristöteko

Julkinen mielipide syntyy ilmassa liikkuvista ajatusvirroista, näin opettaa tieto näkymättömistä maailmoista ympärillämme. Julkinen mielipide on suurimmaksi osaksi tiedostamatonta ajatuksensiiirtoa. Sosiaalinen media on ilmiö, joka tekee ilmassa liikkuvat ajatusvirrat näkyvämmiksi fyysisellä tasolla. Se on saanut monet huolestumaan hillittömän ajatustenheittelyn vaikutuksista ihmismieliin. Kriittiset mielipiteet sosiaalista mediaa kohtaan lisääntyvät ja kohdistuvat sen käyttäjiin haettaessa syyllistä yhteiskunnan ongelmiin.

Ihmiskunta on kuitenkin aina liikkunut omien ajatustensa aikaansaamassa massassa, jonka lakien mukaan kaltainen hakeutuu toisen samanlaisen lähelle. Muitten mielipiteet vaikuttavat meihin ilman älypuhelimia ja sen sovelluksia, emme vain ehkä tienneet tai tulleet ajatelleksi sitä aiemmin. Mitä enemmän mieleemme täyttävät epämääräiset huolet omasta tai ihmiskunnan tulevaisuudesta, sitä enemmän samansuuntaista ainesta kertyy ympärillemme. Jollemme pidä varaamme, osallistumme tiedostamattamme joutavien, päämäärättömien ajatusvirtojen luomiseen. Ajatusympäristönsä siistinä pitäminen on ympäristöteko.

Joukossa tyhmyys tiivistyy, opettaa kansanviisaus. Näin tapahtuu erityisesti silloin, kun yhtään epämääräistä massaa tieltään työntävää täsmällistä ajatusta ei ole lähimaillakaan. Täsmällinen ajatus käyttää automaattisesti eri taajuutta, joten sen ei tarvitse raivata tieltään jäsentymätöntä tunne-ajatusmassaa. Se tekee omaa rataansa toisten vastaavaa taajuutta käyttävien ajatusten luo, vahvistaa niitä ja vahvistuu itse.

Ajatus täsmentyy, kun sen ajattelijä luo ajatuksensa tietoisesti eikä lähistöllä vellovan ajatusmassan mukana. Täsmällinen ei ajatus ei välttämättä ole sama kuin kritiikki toista näkemystä kohtaan. Sekoitamme kriittisyyden helposti jäsentämiseen emmekä huomaa, että minäisyys käyttää virhearviotamme helposti omiin tarkoituksiinsa.

Okkulttinen opetus kehottaa meitä käyttämään ajatustaajuuksia, joilla ei ole tungosta. Mentaalitason ajatus kulkee nopeammin kuin tunnepitoinen astraalimielipide. Jos vielä onnistumme saamaan ajatustyöhömme hitusen intuitiotason viileänhenkistä, mutta haavoittamaan kykenemätöntä loogisuutta, ajatuksemme liikkuu tasolla, jossa tehot ovat kohdillaan. Se kohtaa kaltaisensa nopeasti, jättää selvän jäljen muitten kiinnostuneiden löytää ja on näistä syistä tehokkaampi työssään. ”Hyvä” ajatus voittaa ”pahan” ajatuksen siksi, että sen käyttämä taajuus ei ole kuormittunut.

9.4.2017

Kokemukset merkityksiksi

Jokaisen ihmisen henkinen elämä on sisäinen, yksityinen haaste ja tutkimusmatka, jossa jokainen yrittää ymmärtää oman elämänsä tarkoitusta. Henkisen elämän viettäminen on ennen kaikkea tulemista tietoiseksi siitä, että yksilön kohtalona on elää täysi elämä tavalla, joka on ominaista kullekin yksilölle. Monelle henkisyys on siinä mielessä positiivinen yksilöllinen kokemus, että se auttaa vapautumaan peloista fyysisistä maailmaa kohtaan ja avaa mahdollisuuden solmia suhde jumalaiseen sellaisena kuin kukin sen käsittää. On jännittävää, että ihmisen elämän tarkoitus on oppia tunnistamaan itsensä kaikessa, mikä häntä kohtaa. Erityisen tarkkaan pitää muistaa, että mitä vieraammalta jokin kohtaamamme asia näyttää, sitä varmemmin on syytä toivottaa se tervetulleeksi omanamme. Kyseessä on todennäköisesti jokin, jossa olimme osallisia niin kauan tai niin monta tapahtumaa sitten, ettemme muista, kuinka tämä asia lakkasi olemasta osa tietoista minuuttamme.

Persoonallisuus on työväline yksilöllisyytemme saattamiseksi kukkaan. Joskus tuntuu siltä, että elämä näkee suunnattomasti vaivaa saattaakseen yhteen asioita ainoana tarkoituksena yksilöllisen henkisen polkumme kirkastaminen. Samantapaiset tapahtumat toistuvat yhä uudestaan, näyttävät saman asian eri sivusärmän ja yrittävät herättää meitä ottamaan asia omaksemme. Elämä kuiskii, viittilöi ja lopulta suorastaan karjuu saadakseen huomiomme kääntymään meissä itsessämme käynnissä olevaan rakentumistyöhön.

Henkisen tiemme eväisleipien ainekset olemme itse sekä kylväneet että niittäneet. Karma toimii myllärinä, joka jauhaa myllyyn tuomamme jyvät jauhoiksi ja leipoo meille evässämpylät mukaan otettaviksi kulloisellekin

maalliselle matkallemme. Usein on leipään pantu ”puolet petäjäistä”, mistä on peräisin kitkerä maku. Joskus löytyy eväspussista lämmin vehnäpulla sokeria päällä.

Luottamus elämään voimistuu aina, kun saamme sisimmässämme kiinni ajatuksesta, että kaikkiallisen hengen kipinä meissä, Itse, korkeampi olemuspuolemme tietää ja muistaa kuvion, jota meidän on tarkoitus kutoa kangaspuissamme jokaisella kuteiden ja loimien ristisidoksella. Fyysisellä tasolla elävinä katsomme vain kudelman nurjaa puolta.

26.3.2017

Etten olisi Elämän virtaa vastaan...

Kulttuurien, kansakuntien ja niiden historian takana on ihmisen tietoisuuden kehityssuunnitelman paine, kertoo teosofinen opetus. Se ei ole kenenkään pelastussuunnitelma, vaan elämän luonnollinen kulku, jossa se etsii itselleen aina vapaampia ilmenemismuotoja, kun aiemmat muodot ovat muuttuneet pelkiksi tyhjiksi kuoriksi. Me ihmiset tyytyisimme usein mielellään vähempäänkin: entiseen malliin soljuvaan elämään testatuissa ja hyväksi havaituissa muodoissa. Onko muotojen aina muututtava juuri, kun kaikki alkaa sujua? Kehitys koettelee muotojen joustavuutta, ovatko ne kyllin taipuvia elämän vuoroveteen sovellettavaksi, kuten Clara Codd asian ilmaisee kirjassaan Elämän ajaton viisaus. Kun keskustelimme tästä loosissa, etemme nousi – tai pitäisikö mieluummin sanoa laskeutui – kysymys: lisäänkö ajatuksillani, tunteillani ja teoillani aineellisten ja aineettomien muotojen taipuisuutta elämän vuoroveteen heitettäväksi.

Fyysinen olemuspuoleni tuntee vain itsensä säilyttämisen lain. Se säikkyä fyysisten ja psyykkisten muotojen muutosta ja tarvitsee tietoisien hengen ohjausta osatakseen pitää yllä luottamusta elämään panikoitumatta. Tätä ei voi saada aikaan kertaheitolla, vaan siihen tarvitaan minun puoleltani jokapäiväistä, tietoista huomioimista: kohtasinko tänään asioita, jotka horjuttivat luottamustani kaiken elämän ykseyteen? Osaanko vakuuttaa itseni siitä, että Elämän virta kantaa ja me osaamme uida? Tosin saatamme joutua lillumaa tyvenessä juuri, kun olisimme mielellämme kiitäneet aallonharjalla eteenpäin tai pärskimään koskessa, kun luulimme vihdoinkin soutaneemme poukamaan. Elämä kantaa, mutta valitsee puolestamme olosuhteet, joissa se meitä kuljettaa.

Myös yhteiskunnan, kansakuntien ja koko maailman aineelliset ja aineettomat muodot joutuvat aika ajoin joustavuustestiin. Tällä hetkellä niitä tuntuu olevan käynnissä samanaikaisesti useilla sektoreilla päätellen siitä, kuinka monien totuttujen kaavojen, mallien ja stereotyyppien rajoja venytetään. Osa niistä särkyä venytyksessä ja korvautuu uudella, mutta on niitäkin, jotka joustavat nielaisemaan sisäänsä kokonaan uuden asian. Näin on muuttunut käsityksemme perheestä, työstä, terveydestä, ihmisoikeuksista ja myös uskonnosta ja henkisyysdestä.

Nousee kirkkaana mieleen vanha rukous: Suo, etten olisi Elämän virtaa vastaan ...

14.3.2017

Hyväksy, nauti ja innostu

Tekojemme tulisi olla seurausta hyväksymisestä, nauttimisesta tai innostumisesta. Ellei näin ole, tuotamme kärsimystä itsellemme ja muille, väittää Eckhart Tolle. Ensikatsomalta väite tuntuu hurjalta ja nostattaa kysymyksiä: entä asiat, joille emme voi mitään? Entä tarvittavien osatekijöiden puuttuminen elämästämme? Miten ihmeessä on mahdollista hyväksyä kaikki tai nauttia kaikesta? Ja mitä kaikkea vaaditaankaan siihen, että innostuisimme jostain asiasta!

Tuntuu vaikealta uskoa, että voisimme nauttia kaikesta, mitä teemme tai kohtaamme. Emme todennäköisesti voikaan, mutta Tollen mukaan hyväksyminen, nauttiminen ja innostuminen ovatkin motiivivaihtoehtoja. Ne eivät useinkaan ole läsnä yhtä aikaa. Niistä hyväksyminen on mahdollista aina. Ellemme voi hyväksyä jotain asiaa, tilannetta, tekoa tai henkilöä, voimme aina antaa hyväksymisemme sille, että tämä asia, tilanne, teko tai henkilö kohtaa meidät – nyt. Nauttiminen ei olekaan tietyn toiminnan tulosta, vaan asennoitumisen aikaan saamaa. Voiko karmaansa rakastua?!

Innostumisen taustalla on aina antautuminen, keskittyminen asiaan niin, että muu unohtuu. Olemisesta tulee silloin tärkeämpää kuin tekemisestä. Meidän on tapana ryhmitellä asiat niihin, joista pidämme ja joista voimme mahdollisesti innostua ja niihin, joiden kykyyn innostaa meitä emme luota. Innostus syntyy siitä, että annan energiaani yhteisen elämän käytettäväksi ja koen antamisen iloa. Voin tehdä näin kaikessa, ei pelkästään niissä asioissa, joista voin sanoa pitäväni. Kestoinnostus syntyy oman dharman toteuttamisesta, omasta elämäntiestään innostumisesta.

Eckhart Tolle on ymmärtänyt asian ytimen: tärkeintä on antaa Yhden Elämän virrata kauttamme. Silloin jokainen kohtaamamme tilanne on hyväksyttävissä, ihmiselämään osallistuminen tuottaa mielihyvää ja elämän seikkailu vetää mukaansa. Elämän elettäväksi antautumista voi harjoitella. Monet aloittavat muutaman minuutin hiljentymisellä. Toiset harjoittelevat elämälle antautumista jollain tietyllä elämänsä sektorilla. Nopeimmin edistyvät ne, joiden elämässä entiset ehdot lakkaavat äkkiä olemasta voimassa ja edessä on tilanne, jossa myönnämme, että emme tiedä, mihin suuntaan lähteä. Kunhan vain pidättäydymme tuossa tilanteessa uhriutumasta, uskomasta, että saamme syyllisen kiinni, on helpompi antaa Elämälle lupa elää kauttamme – ehdoitta.

22.2.2017

Hyväntahtoisuus on arkipäivän veljeyttä

Veljeys, myötätunto ja lähimmäisen rakkaus ovat hienoja ominaisuuksia, joita monet henkisen tien kulkijat harjoittavat ja harjoittelevat joka päivä. Niiden kohteena ovat kanssaihmisemme. Tästäkö johtuu, että mielemme sitoo ne usein huomaamattamme henkilökohtaisuuksiin ja persoonallinen ego meissä virkistyy valvomaan etujaan.

Egon aisoissa pitämiseksi suositellaan positiivista asennetta tilanteita ja elämää kohtaan. Tässä on ongelmana usein, että sanana positiivisuus muuttuu mielessämme usein ajatukseksi: kaikki kääntyy hyväksi – meille. Adjektiivien käyttö tuon pienen itsemme mukaan. Silloin ajatus siitä, että kaikki on hyvin, kävi miten kävi, jää usein syrjään puhumattakaan, että voisimme olla vakuuttuneita, että kävi miten kävi, siitä selvittää.

Hyväntahtoisuus on sen sijaan ymmärrettävä arkikäsite. Hyväntahtoisuus kohtaamiamme tilanteita kohtaan on helpommin toteutettavissa kuin veljeys, rakkaus tai myötätunto, joiden on tarkoitus suuntautua toiseen ihmiseen. Voin halutessani olla hyväntahtoinen palaveria kohtaan, toisen kohtaamista kohtaan, kassajonossa seisomista kohtaan, liikennevälineen aikataulun pettämistä kohtaan, jopa säätilaa kohtaan.

Hyväntahtoisuus on on-off- käsite. Sitä joko on tai ei ole. Määrällä ei ole merkitystä. Erityisen selvästi näkyy hyväntahtoisuuden puuttuminen. Se leiskuu varsinkin silloin, kun totuudet kohtaavat, mikä tapahtuu arjessa yllättävän usein, kun kokemus, ammattitaito tai omistautuminen korkeammille aatteille kohtaa samat asiat toisessa henkilössä. Silloin kumpikin osapuoli on oikeassa, ei pelkästään omalta kannalta, vaan jostain näkökulmasta katsottuna. Kun asiakohdissa ei ole oikaistavaa, ainoa, mikä auttaa, on keskustelijoiden hyväntahtoisuus asiaa koskevaa keskustelua kohtaan. Kun totuuksien annetaan lähestyä toisiaan, ne löytävät useimmiten tien ulos umpikujasta.

Tietojen, taitojen ja kokemuksen eli vahvuutensa kantaminen kauniisti on taitolaji, jossa mikään ei voita vajavaista ympäristöä kohtaan tunnettavaa hyväntahtoisuutta.

26.1.2017

Viehtymys henkisyteen

Henkisen elämän viettäminen on tulemistä tietoiseksi siitä, että yksilön kohtalona on elää täysi elämä tavalla, joka on ominaista kullekin yksilölle. Intialaiset puhuvat dharmasta, laista, jonka mukaan jokaisen pyhä velvollisuus on toteuttaa se, mihin hänen ominaisuutensa tekevät hänet kykeneväksi. Tämän voi sanoa myös näin: dharma on niiden voimien käyttäminen, joita meillä on, niissä tehtävissä, joita suorittamaan nämä voimat tekevät meidät kelvollisiksi. Vastoin tavanomaista käsitystä henkisytyllä ei oikeastaan ole niin paljon tekemistä uskontojen kanssa kuin yksilön täyttymyksen tunteen ja kohtalon kanssa. Jokaisen ihmisen henkinen elämä on sisäinen, yksityinen haaste ja tutkimusmatka, jossa jokainen yrittää ymmärtää oman elämänsä tarkoitusta.

Henkisen, yksilöllisen aspektin on kaikkina aikoina pitänyt taistella olemassaolonsa oikeutuksesta ja paikasta yhteisön säilymisen intressien kanssa. Samaan aikaan suvunjatkamiseen ja yhteisön säilymiseen tähtäävä on saanut jatkaa toimintaansa ryhmän suojelua nauttien. Ihmisen kehityksessä ei ole tarkoitus hylätä yhteisöllistä elämää, vaan elää sitä silloin, kun on sen aika ja hankkia kokemuksia ja taitoja hengen ja aineen yhdistämisestä. Ennen kaikkea elämän toisella puoliskolla on tilaisuus keskittyä henkiseen. Henkisyiden ilmeneminen ihmisessä osoittaa osaltaan, että hän on hyväksynyt ja täyttänyt tiettyyn määrään asti alemman luontonsa vaatimukset. Joko hän tuntee saavuttaneensa ja saaneensa persoonallisessa, aineellisessa elämässä sen, mihin tähtäsi tai näiden asioiden täyttymyksen merkitys on heikentymässä.

Omaisuuuden, maineen ja muun persoonallisen ja aineellisen tärkeyden korostaminen ei edistä henkisyttä ihmisessä, mutta voi tarjota henkisyiden heräämiselle tarpeellisen pettymisen ja illuusioiden katoamisen. Se voi olla ensimmäinen tietoinen askel henkisyttä kohti. Elämän täyteen tunteen toteutuminen tapahtuu alemman itsen illuusiot menettämällä. Täyteys syntyy pikemminkin luopumisesta kuin ponnisteluista saada lisää.

Miten löytää oma henkinen kohtalonsa heräämällä omaan todellisuuteensa, tulisi olla ihmisen elämäntehtävä. Kaiken opetuksen olisi hyvä tähdätä tämän kyvyn hankkimiseen.

On aika hassua, että ihmisen maallinen, biologinen tehtävä on itsensä tekeminen ikuisiksi jatkamalla, monistamalla itseään ja hänen taivaallinen, henkinen tehtävänsä on itsen hävittäminen ja Itsen toteutuminen hänessä.

19.11.2016

Hännänsukimisen aika

Valoisan ajan lyheneminen, kasvukauden päätyminen ja pohjoisen luonnon muuttuminen vähemmän kutsuvaksi antavat meille ihmisille merkin siitä, että on aika kääntyä sisäänpäin. Jos olemme oppineet tarkkailemaan omaa henkistä ja fyysistä energiatalouttamme, tunnemme, että on aika säästää energiaa. Se ei tarkoita pakotettua pidättäytymistä ulospäin suuntautuvasta toiminnasta. On aika kaivaa esille kaikki, mitä on säästetty ja käyttää se voimaantumiseen tulevia koitoksia varten. Aikoinaan maatalousyhteiskunnassa alkoi tupatöiden aika. Kunnostettiin työkalut ja valmistettiin uusia. Kehrettiin, kudottiin, ommeltiin ja kirjottiin. Ja iltaisin kerrottiin tarinoita tulen ääressä.

Me nykyihmiset voisimme tehdä samoin. Fyysiseen maailmaan kuuluvien puhdetöiden lisäksi voisimme kiinnittää huomiomme henkisen kehityksemme työvälineisiin. Voisimme tarkistaa, toimivatko käyttövälineemme fyysinen ruumis, tunneruumis ja ajatusruumis kuten toivomme. Tarkastelussa löytyy ehkä rempallaan olevia liitoksia, repsottavia saumoja ja vain osittain parantuneiden haavojen arpia. On aika asettua tulen lämpöön ja sukia perusteellisesti turkin jokainen karva viimeistä hännännipukkaa myöten. Laiminlyömämme osat itsessämme saattavat erottaa meidät luovuudestamme ja hedelmällisestä työstä. Henkinen puolemmme, sielumme, yrittää kyllä muistuttaa meille pitkin matkaa kaikkien osien ja tasapainon tärkeydestä. Emme vain kuule helposti näitä vinkkejä arkisen työn tuoksinassa. Pimeä ja kylmä vuodenaika on tarkoitettu terästämään kuuloamme sisäisen äänen suhteen.

Adventtiaika symboloi valon syntymään valmistautumista, sillan rakentumista pienen itsen ja Itsen välille, jotta näiden kahden välisen yhteyden valo syttyisi. Tälle tapahtumalle ei ole koskaan sijaa majatalossa, arjen ja yhteiskunnallisten velvollisuuksien keskellä.

Kerromme omaa elämäntarinaamme elämällemme. Mutta on tärkeää kertoa itselleen omaa tarinaansa myös sanoin – ja kuunnella näitä sanoja. Mitä mieltä olen elämästäni? Miltä elämäni minusta maistuu? Kuka minussa kertoo ja kuka kuuntelee? Kynttilän sytyttäminen luo yhtä voimakkaan taikapiirin kuin nuotio tai takkatuli eikä edes yleisö ole tarpeen. Kertominen on. Ja hännänsukiminen.

7.11.2016

Luova tauko

Luova tauko, sanomme, kun käsiemme puuha tai ajatuksemme juoksu hetkeksi seisahtuu. Tauon luovuus ei niinkään perustu jonkin täysin uuden keksimiseen kuin näkemykseen kokonaisuudesta, joka luovan tauon aikana avautuu

hetkeksi. Kahden hetken, kahden hengityksen tai kahden ajatuksen väli on korvaamattoman arvokas työväline. Muun muassa meditaatio luo taukoa mielen ahkerointiin menneisyyden siirtämisessä tulevaisuuteen. Onnistuessaan meditaatio on todellakin tietoisuutta tästä kahden hengityksen välisestä hetkestä. Tämä on kuitenkin mahdollista vain, kun yksi ajatus päättyy, eikä toinen ole vielä alkanut. Silloin ajaton saa olemuksensa. Väliä ei voi kuvailla eikä määrittää. Se on ajaton hetki, joka ei jatku ajassa.

Pysähtyminen, pyrkimisen lakkaaminen saa aikaan epävarmuutta henkisen tien kulkijan mielessä. Hän lukee pyrkimyksen, kieltäymysten ja tahdonvoiman tärkeydestä. Hän ottaa opikseen kehotukset säännöllisistä harjoituksista ja turhautuu edistyksen hitaudesta. Monet viisaat opetukset näyttävät keskenään ristiriitaisilta – ainakin, mitä tulee antautumisen, rentoutumisen, pyrkimyksen ja ihanteen tavoittelun keskinäisiin suhteisiin. Asiaa ei helpota, että tosissaan kilvoittelevalla ihmisellä on usein tutkiva mieli, joka innostuu totuuden, tien tai oikean suunnan etsimisestä. Leikkaamme mieleemme veitsellä auki yhä laajempia pintoja ja siirrämme syrjään päällimmäisiä kerroksia päästäksemme syvemmälle, kuten asian ilmaisemme. Samalla meille syntyy kuin salaa käsitys siitä, mitä pitäisi löytyä. Vähitellen ei edes meditaatiossamme ole tilaa millekään, mikä haluaisi mahdollisesti paljastaa itsensä. Se, mitä lähdimme kokemaan, vetäytyy kauemmas tutkivasta mielestämme.

Luova tauko, kahden hengityksen väli keskeyttää aktiivisen etsimisen, jotta jotain voisi löytyä. Tämä ei tee pyrkimyksiä tai tahtoa turhaksi, mutta antaa meille mahdollisuuden pitää huolta siitä, että liike joksikin tulemiseksi tapahtuu siihen suuntaan, jollainen asia tai henkilö pohjimmiltaan on. Loppujen lopuksi hän voi tulla vain siksi, mikä hän itsessään on. Elämä tarvitsee liikkuvuutta olemassaoloonsa ja ilmauksiinsa. Vakaus tai pysyvyys (tamas) ei kuitenkaan saa muuttua pysähtyneisyydeksi eikä liike (rajas) saa rajoittua turhauttavaksi hosumiseksi kahden ennalta määritellyn pisteen välillä. Harmonia (sattva) voi silloin kohottaa ihmiselämän korkeuksiin.

21.10.2016

Tässäkö tämä oli?

//

Benjamin Franklinin on ruumis, kirjanpainajan,
kuin kansi vanhan kirjan, lopen risainen,
sen kirjaimet ja kultaus kuluneet
– nyt madon ruokana.

Vaan työ ei ole hukkaan menevä;
se jälleen ilmestyy – kuin uskoi hän –

uutena painoksena, vielä hienompana,
tekijän tarkistamana – korjaamana. //

Clara Codd: Elämän ajaton viisaus s. 70

Vanhan henkisen tradition mukaan laskettiin, että ihminen olisi suorittanut biologiset ja yhteiskunnalliset velvollisuutensa 42-vuotiaana. Sen jälkeen hänen oli lupa vetäytyä harrastamaan henkisyttä, opiskelemaan filosofiaa, pohtimaan elämän tarkoitusta. Nykyihmisen nuoruusvaihe kestää pitempään eikä kuusi seitsenvuotiskautta riitä tuomaan meitä kunnolla keski-ikään. Mutta seitsemän kertaa seitsemän tai ainakin kahdeksan kertaa seitsemän on yleensä riittävästi, jotta nykyihminen tuntisi saavuttaneensa selvän vedenjakajan elämässään. Häntä ei enää tarvita samoissa tehtävissä kuin aiemmin enempää työ- kuin perhe-elämässäkään. Uuden suunnan välttämättömyyden paineen alla toiset aloittavat alusta, alkavat uuden ammatin, uuden parisuhteen, uuden harrastuksen. Toiset sinnittelevät uuden elämänvaiheen läksyn opettelussa: miten oppia rakastamaan itseä ja muita uudella tavalla, miten löytää elämisen tarkoitus muillekin osille itsessään kuin vain persoonallisuudelle, miten suhtautua elämän päättymiseen. Keski-ikäiset ja vanhemmat muodostavat henkistä kehitystä esittelevien tilaisuuksien yleisön valtaosan. Teosofisessa Seurassakin murehditaan nuorten vähäistä osallistumista ja jäsenistön ikääntymistä. Eniten pitäisi mielestäni olla huolissaan siitä, että kaikki elämänsä jälkimmäistä puolikasta elävät eivät kiinnostu henkisistä asioista. Olemme unohtaneet vanhan opetuksen siitä, että pitkä ikä on arvokas tilaisuus edetä kohti valaistumista. Se pitäisi tietysti myös käyttää tähän tarkoitukseen.

Tyhjyyden tunne ja elämänilon katoaminen vaivaavat elämänsä jälkipuoliskoja eläviä, jollei kiinnostus aidosti henkisemmän näkemyksen löytämiseen herää. Eletyn elämän tarkastelu voi helposti kääntyä epäonnistumisien ja virheiden muisteluksi. Näin käy etenkin silloin, jos yhden ainoan elämän aikana oli tarkoitus ehtiä ja saavuttaa

kaikki. Benjamin Franklinin näkemys siitä, että mikään ei mene hukkaan, on mainio. Nykyinen elämämme on parannettu painos aiemmista ja seuraavalla kerralla tuotamme jälleen tekijänsä korjaamaan laitoksen itsestämme.

8.10.2016

Isänmaallisuus ja maailmojen kansalaisuus

Olen miettinyt, mitä jälleensyntymään uskova voi oppia isänmaallisuudesta. Tämänkertaisen inkarnaation maahan ja kansallisuuteen samaistuminen ei ehkä ole yhtä ponnekasta kuin sellaisen, jonka mielestä meillä on vain yksi elämä elettävänämme.

Isänmaallisuus kuuluu heimotunteisiin, yhdessä toisten kanssa koettaviin asioihin. Vaikka ihmisevoluution kulkusuunta on ryhmätietoisuuden jakamisesta yksilöitymiseen, niin ilman heimoa, johon synnymme, ei ole kehitysmahdollisuuksia. Ihmisen fyysinen alkutaival on vaivalloinen ja pitkään kestävä, ennen kuin voi edes haaveilla jatkavansa henkistä kehitystään siitä, mihin aiemmissa inkarnaatioissa jäi. Synnymme ryhmään, ja vanhemпамme tarvitsevat yhteisöä selvitäkseen jälkikasvunsa saattamisesta aikuiseksi. Vaikka olisimme aiemmissa inkarnaatioissamme olleet kuinka omanojaisia ja itsenäisesti ajattelevia tahansa, omaksumme alkuun ympäristömme meille antaman opetuksen ihmisenä olemisesta, oikeasta ja väärästä. Emme edes muista, mihin asti pääsimme yksilöitymisen tiellä tai millaiseen maailmankatsomukseen uskoen päätimme edeltävät inkarnaatiomme. Henkinen yksilöityminen tapahtuu, kun käymme läpi omaksumamme arvot ja opit ja otamme ne tietoisesti omaksemme omina valintoinamme tai vaihdamme ne uusiin.

Jälleensyntymäkäsityksen myötä isänmaallisuuden into laimenee, kun omistussuhde nykyisen inkarnaatiomme maahan ja kansaan ei olekaan niin ehdoton. Mitä tulee, tai mitä pitäisi tulla, tilalle? Heimoja, ryhmiä ja yhteisöjä tarvitsemme edelleen kaikki. Isänmaan tulisi kasvaa ja heimomme laajeta mielessämme. Uudenlaiset kansalaisuudet, joiden jäsenyyteen pyrimme, muodostavat hallintoalueita, jotka eivät ole sidottu maantieteellisiin rajoihin tai passinkannen väriin. Uusien maailmojen kansalaisuus ryhmittää meitä edelleen, mutta ei enää fyysisen ruumiimme heimon syntymäpaikan mukaan. Nykyisin meillä on jo sellaisia uusia kansalaisuuksia kuin eläinten ja ihmisten tasa-arvoisen yhteiselön valtakunta, planeettamme ystävät, älä omista enempiä kuin tarvitset, luonto kuuluu kaikille ja monia muita. Rajoja on edelleen olemassa, mutta nyt emme taistele niiden pystyssä pitämiseksi, vaan niiden raivaamiseksi pois. Perhettä, sukua ja oman kylän väkeä läheisempiä ovat henkisellä tiellä samaan suuntaan kulkevat.

Yksilöllisesti valitun ja perinteisen heimotunteen väliset ristiriidat ovat joskus raastavia niin yksilöiden kuin yhteisöjenkin välillä. Vaikeinta on silloin, kun perinteinen heimokäsitys kokee kaiken siitä poikkeavan loukkauksena itseään kohtaan. Vanha okkulttinen neuvo on, että kehittyneempi antaa silloin periksi. Mutta mihin asti, parahtaa moni kysymyksensä. Onko laajemman katsantokannan omaavan luovuttava näyttämästä värejään vain siksi, ettei ilmiselvän ahdasmielisyyden tunteita loukattaisi. Erittäin rajoittuneesti heimotunteen kannalta asioita katsovan ohjaaminen hiukan avarammille vesille on kuin pelokkaan vakuuttamista siitä, että vaaraa ei ole, että hänelle kallis ja arvokas on edelleen hänen itsensä turvattavissa. Henkisen tien kulkija näkee tässä läksytehtävän itselleen: oman ja muiden isänmaallisuuden yhdistäminen tämän päivän henkisten ja fyysisten maailmojen kansalaisuuteen. Isänmaallisuutta ei tarvitse julistaa aikansa eläneeksi, kunhan sekä isät että maat saavat mielessämme uuden merkityksen.

20.9.2016

Itsetuntemus purkaa mielen automaattiohjausta

Nykyisin itsensä löytämiseen ja Itsen isolla I:llä löytämiseenkin on valittavissa monia oppaita, opastajia ja ohjelmia. Jotkut niistä saavat asian näyttämään helpolta: ei tarvita muuta kuin avautumista, irti päästämistä ja hyväksymistä.

On niitäkin, jotka korostavat määrätietoisen ponnistelun välttämättömyyttä. Jotkut taas lupaavat huomattaviakin tuloksia, kunhan ennakkoehdot täyttyvät. Totuus on todennäköisesti jossain näiden ääripäiden välillä.

Valitsipa minkä lähestymistavan tahansa, törmää ensiaskeleissa sanaan itsetuntemus. Laajimmillaan se on itsemme näkemistä oikeassa perspektiivissä. Teosofia opettaa itsetuntemuksen eräänä päämääränä olevan oppia tietämään, elämmekö ruumiistamme, alemmasta itsestämme vai korkeammasta Itsestämme käsin. Silloin itsetuntemus on tietoa siitä, miten minun olemukseni eri käyttövälineet, ruumiit, hengitys, tunteet ja ajatus vastaavat toisiinsa ja miten minä reagoin haasteisiin tai hiljaisuuteen.

Itsetuntemus on sen tajuamista, että alemman itsen maailma on paljolti mekaanista kausaalisuutta. Alempi itsemme ja sen usein hyvin konkreettinen mieli kykenee ymmärtämään syyn ja seurauksen mutta ei käsitä tietyn syy-seurausketjun näkemistä symbolisessa valossa. Se ei ymmärrä sitä, että kohtaloa voidaan muuttaa tiedostamista muuttamalla. Niin kauan kuin olemme tietämättömiä malleista ja käyttöjärjestelmämme automatiikasta, olemme niiden hallittavina. On tärkeää löytää oman ajattelunsa ja tunne-elämänsä autopilotit, jotta voisi oppia katkaisemaan niistä virran silloin, kun haluaa.

Hiljentymisharjoitustemme tähtäimessä on usein idea mielen hiljentämisestä niin, että ajatuksia syntyisi mielessämme vain silloin, kun haluamme. Puhumme ajatusvirran katkaisemisen merkityksestä. Tosiasiassa ei ajatusten tai tunteiden synty ole ongelmamme, vaan niiden jatkaminen ja toistuminen samanlaisina automaattisesti. Jos ajatukset vain tulisivat ja menisivät muodostamatta pysyvää keskusta, ei mitään vaikeutta olisikaan. Joogasutritissa kuvataan perusteellisesti reaktiotaipumuksia ja tottumuskeskuksia, joita mieleemme syntyy huomaamattamme. Jooga on eräs tie näiden taipumusten ja keskusten luo ja niiden purkajiksi.

Monesti itsetuntemuksella käsitetään vain virheitten ja heikkouksien tunnistamista. Kyky tarkkailla itseään tuomitsematta johtaa välittömästi parempaan ja osiensa tiedostamiseen. Tärkeämpää kuin rajoitusten tuntemus on oppia tuntemaan meissä oleva ihmisen jumalainen luonto ja henkilökohtainen yhteytemme kaikkiallisuuteen.

Minun itseni tuntemus on tie Itsen tuntemiseen.

11.9.2016

Ego on elämys

Paikallisen apteekin asiakaslehden kannessa luki: Ego on elämys. Olin heti samaa mieltä. Ego, käsittipä sen kuolevaisena, persoonallisena egona eli persoonallisuutena tai korkeampana, jumalaisena persoonattomana eli yksilöllisyytenä, on elämys. Lehden sisällön lähempi tarkastelu tosin osoitti, että tässä tapauksessa kyseessä on Ego-niminen myymälä, jossa hyvinvoinnin ammattilaiset tarjoavat palveluitaan ja niitä tukevia tuotteita.

Se, että kokee oman minuutensa, persoonallisuutensa elämyksenä tai edes kokemuksena, edellyttää kykyä ottaa hiukan ylimääräistä tilaa ja astua syrjään tarkastelemaan itseään ja elämäänsä. Monet hankkivat tätä tilaa meditaatiolla tai hiljentymisharjoituksilla. Tila ympärillämme avartuu myös luottamuksella siihen, että elämä kantaa kaikkia muotojaan, myös meidän omaamme. Elämän kantokykyyn luottaminen tosin edellyttää, ettei pidä sitä samana asiana, kuin että kaikki onnistuu siten, kuin olemme ajatelleet. Elämä kantaa ja me osaamme uida elämän virrassa, vaikeivät rannan maisemat vastaa odotuksiamme, aallokko heittelee tai virtaus tyrehtyy tykkäänään eikä auta muu kuin lillua paikallaan.

Tao, kunkin oma tie, on elämys, jonka kokemisen soisi jokaiselle. On mahtavaa katsoa, mitä tulin oppimaan ja mitä tekemään. Siihen ei tarvita muuta kuin sen elämän eläminen, joka eteen aukeaa. Varovaisuus liikkeissä on kuitenkin tarpeen. Ei siksi, että pitäisi tai voisi varoa tekemästä virheitä, vaan siksi, että toiminnan tiimellyksessä rupeaakin vahingossa jahtaamaan jotain tiettyä elämystä tai kokemusta ja karttamaan kaikin voimin jotain muuta.

Egonsa kokeminen elämyksenä auttaa myös kokemuksien muuttamisessa merkityksiksi, kuten Jung sanoo. Merkitys on ihmiselle tärkeä jaksamisen vuoksi. Yhtä kantaa jo pelkästään fyysisen tason merkityksen löytäminen, biologisen tehtävänsä täyttäminen ihmisenä. Toinen tarvitsee sisäisempää merkitystä, jolloin kokemus astuu mukaan. Merkitys on koettava oman elämän tasolla. Egosta olisi tultava elämys.

Teosofian opetusten mukaan oma persoonallisuutemme ja sen tie elämässä, on kuin vanha päällystakki tuunattuna tämän inkarnaation muotiin ja käyttötarkoitukseen sekä nykyisiin mittoihini. Hihansuut voivat olla kuluneet ja nappi

irronnut. Mutta se tekee kuolemattomalle sielulle mahdolliseksi mennä ulos kokemusten maailmaan ja ottaa vastaan vaikutteita.

23.8.2016

Taon totuus ei ole mikä, vaan miten

Olemme Uranus-looshin kesäkokouksissa pohtineet kiinalaisen filosofian tao-käsitettä ja verranneet sitä teosofian opetuksiin. Tao, joka kiinaksi tarkoittaa tietä, määrittellen yleensä sopivan epämääräisesti, joten vertailu onnistuu hyvin. Vai mitä sanotte seuraavista taon määritelmistä: Suuri ei-mitään, ääretön, ikuinen, määrittelemätön, puhdas henki, maailmankaikkeuden äiti eli synnyttäjä, olemassaolon päämäärä, olemassaolon lähde, tie, tapa tehdä jotakin, metodi, periaate, oppi, universumin toimintatapa. Taon perusteoksen Dao De Jingin kuuluisa määritelmä on ehdoton: tao, joka voidaan nimetä, ei ole tao. Tämä perustuu ajatukseen, että mikään ei ole koskaan sama kuin äsken. Se on aina eri ja siksi nimeämätön eli aina sama nimetön. Minä ja tao ovat erilainen yhdistelmä kuin sinä ja tao, koska kaksi yhteen tuotuna vaikuttavat aina toisiinsa.

Taon käsitteisiin ei kuulu totuus eikä sen etsintä tai määrittely. Vaikka 'miten' on taossa aina tärkeämpää kuin 'mikä', niin taon mukaan totuus ei löydy tehden, vaan kulkien. Tao on totuus, tie, jota ei etsitä, vaan jota kuljetaan. Tao, tie, totuus on jokaisen jalkojen alla joka hetki, ei kun kulkemaan. Kukaan ei omista kokonaisuutta, totuutta, koska meistä jokainen on aina osa sitä. Subjektin ja objektin välinen raja himmenee, kunnes sitä ei enää ole.

Tao ei usko ylimpään olentoon, vaan ylimpään olemisen tilaan. Se on persoonaton täydellisyys, josta meidät erottaa vain erillisyyden illuusio, minkä saa aikaan yinin ja yangin välinen vuorottelu. Taon universumi on sellaisten mallien symbioosi tai harmonia, jotka eivät voi olla olemassa ilman toisiaan. Se koostuu malleista, jotka synnyttävät toisensa.

Nykyisin niin suositusta läsnäoloharjoittelusta tao sanoo muun muassa näin: Etsi yhteyttä Siihen, ei samaa yhteyttä kuin ennen. Etsi kokemusta, ei entistä kokemusta. Opettele intuitiivisesti tuntemaan taon virran liikkeet ja harmonisoi omat liikkeesi niiden kanssa. Yhteys liikkeisiin on läsnäoloa.

Itse pidän erityisesti tavasta, jolla tao yrittää opettaa meille, että kaikki määreet, lausunnot, arviot ja mielipiteet ovat suhteellisia. Mistä tahansa katsottuna maailma on täynnä epävarmuuksia ja ristiriitaisuuksia. Ei mistään katsottuna maailma on muuttumaton, yhtenäinen kokonaisuus.

19.5.2016

Persoonallisuus on eräs käyttövälineistämme

Opimme teosofiasta, ettemme ole ruumiimme. Se on eräs käyttövälineistämme, kuten on tullut tavaksi suomentaa englannin kielen vehicle. Tunnumme sanan arkienglannissa tarkoittamassa kulkuneuvoa. Se johtaa ajatuksen helposti kysymykseen: kuka ajaa? Fyysinen ruumiimme on siis kulkuneuvoksi tarkoitettu ilmennys jollekin minussa. Se, mitä kutsun minäksi, onkin ajaja eikä kulkuneuvo. Teosofiasta opimme, että fyysisen ruumiin lisäksi meillä on tunneruumis ja ajatusruumis. Nekin ovat käyttövälineitä eli kulkuneuvoja. Olenko siis tunneruumiini matkustaja? Vai ajaja?

Tietoisella elämällä tarkoitetaan autopilotin kääntämistä pois päältä. Tunteiden ja ajatusten autopilotti tuntuu käynnistyvän todella helposti uudelleen, vaikka aika ajoin muistaa paremmin valita tunteet, joita haluaa tuntea, ja luo ajatuskuvia tietoisesti, eikä vain automaattista assosiaatiota seuraten.

Eri ruumiillistumisissa tarvitaan erilaisia kulkuneuvoja matkareitin ja maaston mukaan. Miltä tuntuisi, jos lisäisimme persoonallisuuden käyttövälineittemme joukkoon? Persoonallisuus on minän kulkuneuvo, johon on ohjelmoitu GPS-reitti ohjelma. Se ei siis ole pelkkä kulkuneuvo, vaan myös reitti ja tienviitat. Persoonallisuus kaikkine piirteineen on tämän ruumiillistuman annos kokonaiskarmaamme. Persoonallisuus kertoo, missä meidän on tarkoitus viettää tämä inkarnaatiomme, minkälaisia kokemuksia siihen sisältyy, minkä roolin näyttelen elämän näytelmässä. Se ei kerro, kuka olen, vaan millainen on tieni, tehtäväni, läksyni.

Meditaatioharjoituksissa olemme kokeilleet ”käyttövälineiden riisumista” vaatteiden tavoin, toisin sanoen tietoisuuden siirtämistä ruumiista ja persoonallisuudesta varsinaiseen itseen alastomana. Ajatusleikeistä voi olla apua. Missä on minä, joka eli vastakkaisen sukupuolen ruumiissa? Tai aivan toisessa maassa kuin nyt? Entä jos äitini olisikin lapseni ja minä olisin sisareni isä? Löydänpö näissäkin oloissa yksilöllisen minuuteni, joka tekee matkaa ja pukeutuu erilaisiin käyttövälineisiin hankkiakseen kokemuksia?

7.5.2016

ME OLEMME OVI, PORTTI JA TIENHAARA

Emme ole koskaan minkään oven, portin tai tienhaaran edessä emmekä takana. Tuomme mukamme kohdat, joissa vaaditaan valintaa. Tuntuu joskus epäreilulta joutua valitsemaan, kun ei voi tietää varmasti kaikkia seurauksia. Oikein tiukassa paikassa ei valinnan perusteeksi ole muuta kuin kulloinenkin hetki ja kohta. Se pakottaa meidät hakemaan valintaperusteita sisältämme: jollen tiedä, mitä seuraa, niin voin ainakin tietää sen, millä perusteella teen valintani. Siis motiivit jonoon ja tiukkaan syyniin. Tosin henkiset opettajat kehottavat meitä katsomaan tarkkaan valintojemme motiiveja kaikissa valinnoissa, myös niissä, joissa lopputulos tuntuu itsestään selvältä. Valinnan motiivi kertoo yllättävän paljon siitä, teemmekö ratkaisun persoonallisuutemme vai henkemme ja sielumme kannalta. Valinta on henkisen kehityksen työkalu, ihmiskehitykselle suotu tilaisuus harjoittaa ja harjoitella yksilöllisen tahdon sulauttamista kaikkialliseen. Enkelien sanotaan kadehtivan meitä tästä mahdollisuudesta.

Tuomme mukamme ovet ja portit, jotka meidän on avattava. Huomaa, että lähin ovi tai portti voi olla myös yläpuolellasi, ei välttämättä edessäsi. Voimme luottaa siihen, että mukamme jossain taskunpohjalla on myös kulloisenkin lukon avain tai mielensopukoissa Seesam aukene! -taikasana. Jos valintatilanne tai oven takaa aukeava näkymä ei miellytä, saattaa olla aika vaihtaa näkökulmaa. Persoonallisuus tekee valinnat eri perustein kuin sielu. Vaikka niiden intressit ovat usein alkujaan erilaiset, tarkoituksena olisi saada ne tekemään valinnat yhdessä. Teknisesti katsottuna persoonallisuus lähentyy sielua. Tällöin persoonallisuudesta tulee sielun käyttöväline, jonka elämän puitteissa sielu laajentaa vaikutusmahdollisuuksiaan. Persoonallisuus on sielumme karma.

23.4.2016

Tapa vaikutelmien kaipuu

Muistaminen on automaattista. Emme voi olla muistamatta. Muisto tyrannisoii kokemista. Muisto päättää liian usein paitsi sen, millaista meillä oli, niin myös sen, millaista meillä on tällä hetkellä. Kokeminen on tahdonalaista toimintaa. Se kytketään päälle, kun halutaan, ja se voidaan myös kytkeä pois päältä. Hyvinvoinnin kokemisen helppous tai vaikeus riippuu psyykkisestä rakenteestamme – lähinnä siitä, miten ajattelemme. Mitä ihminen tuntee, kun elää elämäänsä ja mitä hän tuntee, kun hän ajattelee elämäänsä, ovat kaksi eri asiaa. Tutkimukset ovat osoittaneet, että silloin, kun elämme elämäämme, koemme sen tyydyttävämmäksi kuin muistot siitä joskus myöhemmin antavat ymmärtää. Sanotaan, että meidät on rakennettu niin, että hyvä muisto asiasta on tärkeämpi kuin hyvä kokemus.

Entisissä elämässämme luomamme karman johdosta elämäämme voi sisältyä monenlaisia tapahtumia, joiden juuret ovat kaukana. Meillä voi olla karman vaikutuksesta voimakkaitakin taipumuksia kokea elämämme tapahtumat tietyllä tavalla. Mutta meillä on täydellinen tämänkertainen vapaus reagoida kokemuksiimme valitsemallamme tavalla. Reaktiomme sitä tapaa kohtaan, jollaisena tapahtumat koemme, muuttaa tapahtumatkin, eivät pelkästään kokemuksia.

Tuttu on totta. Se tuntuu tärkeämmältä kuin jokin aivan outo ja uusi. Tarvitaan yllättävän vähän toistokertoja siihen, että uusi kokemus tuntuu normaalilta. Tietokin on muisto ja tietäminen on muistamista. Uskomme helposti tiedon eli muiston auttavan meitä vastaisuudessaakin. Uuden keksiminen tai löytäminen tuntuu vaikealta jo pelkän sisäsyntyisen muistomyönteisyyden takia. Tässä tulin ajatelleeksi taloustieteen Nobel-palkinnon vuonna 2001 saaneen Joseph Stiglitzin vastausta Euroopan kokemuksiin talousvaikeuksiin. Hän toi keskustelussa esiin, että pohdimme mieleemme rakenteesta johtuen liian helposti sitä, miten olisimme voineet toteuttaa paremmin valitsemamme vaihtoehdon. Sen sijaan hän kehotti harkitsemaan uudelleen kaikkia niitä vaihtoehtoja, jotka hylättiin silloin, kun päädyttiin nykyiset vaikeudet aiheuttaneisiin ratkaisuihin.

Kykymme onnellisuuteen ja niin ollen hyvinvointimme riippuu siitä, kuinka hyvin tunnemme mieleemme toiminnan. Jos onnistumme elämään tämän hetken olosuhteissa kokevana eikä pelkästään muistavana, voimme elää varsin tyytyväisenä, vaikka olosuhteissa olisi muistojemme tai tietojemme mukaan paljon puutteita. Puutteet ovat usein menneisyyden muistojen tai tietojen luomia täyttymättömiä odotuksia jostain muusta kuin mitä käsillä on juuri nyt. Kun yritämme saada täyttymättömien toiveitten vallassa olevan negatiivisen mielen näkemään asiat toisin, kannattaa supistaa tilanne käsillä olevaan hetkeen ja antaa kokemiselle valta. Kokemus voi synnyttää hyödyllisiä impulsseja toimintaan. Meditaatiokin on hetkellistä muistoista vapautumista, vapaa subjektiivinen kokemus

2.4.2016

AVOIN VAI SULJETTU

Oikeastaan elämässä on mahdollista valita vain kahden elämänasenteen välillä, avoimen tai suljetun. Nämä kaksi käyttävät meitä kilpakenttään, kun ihmisen sisäinen asenne ja ulkoiset olosuhteet kohtaavat meissä ja elämässämme. Suljettu asenne tuntee ja tunnistaa vain horisontaaliset suhteet. Avoimeen elämäntyyliin kuuluu halukkuus hyväksyä vertikaalisuhde suuremman kokonaisuuden kanssa, jonka osa kokee olevansa.

Avoimuuden välttämättömyys on nykyään laajasti pohdinnan kohteena. Kuinka avoimesti meidän tulisi suhtautua uuteen, erilaiseen, kummalliseen tai pelottavaan? Jos onnistumme asettamaan tietoisuutemme edes hetkeksi fyysisen, persoonallisen aivotajunnan sijasta astraali- eli tunnemaailmaan, saamme uuden, laajemman näkökulman. Mentaali- eli ajatuksen maailmasta saamme avoimuutemme tueksi ajattelua ja tietoa. Buddhitason tietoisuus avaa suoran kokemuksen siitä, että kaikki on yhtä. Silloin fyysisen olemassaolon ainutkertaisuuden rajat joustavat hiukan ja saamme välähdyksiä kokonaisuuksista, joiden osia olemme. Mielipiteemme maailmasta ja maailmankaikkeudesta muuttuvat silloin myönteisemmiksi. Vaikka emme voi pitää oikeana tai hyväksyttävänä kaikkea, mitä näemme, niin opimme hyväksymään ainakin sen, että eri ihmisillä on erilainen tiensä ja eri kansoilla kullakin oma kohtalonsa, eikä meillä ole enää mitään sitä vastaan. Ykseyskokemusta odotellessa asiaa auttaa sen hyväksyminen mentaalisesti ajatustason tietona ja itsensä muistuttaminen asiasta aina, jos epäily hiipii mieleen.

Valinta on henkisen evoluution tärkeä työkalu meidän kehitystasollamme. Nykyinen olemassaolomme meidän tasollamme on valintaa vaihtoehtojen välillä. Meillä ajassa ja paikassa eläville vaihtoehtoja tuntuu olevan vain kaksi, jotka sulkevat toisensa pois. Kosmisesti katsoen kaikki valinnat tapahtuvat koko ajan, mutta vain henkisesti kehittyneimmät meistä osaavat valita katsomalla eri vaihtoehtojen yhdistelmiä ja niiden syytä samanaikaisesti

Olemassaolo toimii kokonaisuuksien avulla, vaikka meidän on vaikea nähdä sitä tai antaa sen vaikuttaa valintoihimme. Olemassaolon kokonaisuuksissa kaikki alempi sisältyy aina ylempään. Pystysuorat suhteet itsestämme ylöspäin ovat olemassa. Meidän valintamme on joko elää sen mukaan tai kieltää asian olemassaolo elämässämme. Olemassaolo työstää nykyisestä jotain suurempaa rakennelmaa, joka on ehkä näkyvissemme joskus tulevaisuudessa. Omien luovien voimiensa, toisin sanoen elämänenergiansa tietoinen luovuttaminen käytettäväksi kaikkiallisen olemassaolon rakennustyömaalla on ehkä suurin lahja, jonka yksittäinen ihminen voi antaa, vaikei osaisikaan lukea arkkitehdin piirustuksia.

5.11.2015

Oikea teko oikeaan aikaan oikealla tavalla

Toiminta on erottamaton osa elämistä. Oikea toiminta on määritetty sanomalla, että se on oikea teko, oikeaan aikaan ja oikealla tavalla. On melko helppoa ymmärtää, mikä voisi olla oikein toiminnan sisällön ja tavan osalta, mutta on äärimmäisen vaikea tietää, milloin on oikea aika toiminnan suorittamiseen. Kun aika on jatkuvassa liikkeessä tai toisin sanoen aika itse on liike, hetki livahtaa menneisyyteen, ennen kuin ihminen tulee siitä tietoiseksi. Käytännössä kohtaamme jatkuvasti kysymyksen, miten toimia oikealla hetkellä, kun tiedämme, ettemme voi pidätellä hetkeä minkään vertaa. Vaikka toiminnan sisältö ja tapa olisi oikein, hetken oikeellisuus toiminnassa tuntuu olevan ihmisen ulottumattomissa. Kuitenkin toiminnan onnistuminen riippuu usein ratkaisevasti siitä, että se suoritetaan oikealla hetkellä. Jos psykologinen hetki menetetään, niin olipa toiminta miten jaloa tai täydellistä tahansa, ei se tuota toivottua tulosta. Voiko ihminen ylipäänsä olla tietoinen oikeasta psykologisesta hetkestä? Ihmismieli liikkuu ajatusprosessissaan menneisyydestä tulevaisuuteen. Se ei ole tietoinen nykyisestä, koska

nykyisyys on ajaton hetki. Oikea hetki on nykyhetki, hetki, jota ei kosketa menneisyys eikä tulevaisuus. Tämä hetki tuodaan ulottuville lakkaamalla siirtämästä menneisyyttä tulevaisuuteen omien tekojen kautta. Tässä tarkoittamani oikea toiminta on aina vierasta mielelle. Sen toiminta lähtee menneisyyden ja tulevaisuuden vastakkaisuudesta. Ihminen voi toimia tässä suhteessa oikein, kun mielen vertailuprosessi lakkaa hetkeksi. Niin hullulta kuin se kuulostaakin, mieleemme on mahdollista saada kokemus mielestä ilman mielen toimintoja. Useimmiten näin löytyy niin sanottu kolmas tie, joka ei kuulunut mielen alkuperäiseen valikoimaan. Kolmas vaihtoehto on tauko kahden välillä, ennen kuin sisäänhengitys muuttuu uloshengitykseksi, meditaation hetki.

Merkitseekö ajattoman hetken kokeminen aikaprosessin kieltämistä? Jos näin on, ei sillä ole merkitystä ratkottaessa elämän ongelmia. Meditoiva ihminen ei ainoastaan kohoa, hän myös laskeutuu. Hänen täytyy palata ajan kenttään ajattomuuden hetkestä. Tunnistaako aika kuitenkin ajattoman hetken kielen ja sanoman?

Paul Tillich on sanonut, että nykyihminen on kadottanut yhden ulottuvuuden olemassaolostaan: syvyyden. Hän jatkaa, että nykyihminen etsii syvyyttä leikkaamalla pinnan auki. Syvyyden voi kuitenkin tuntea vain, kun se paljastaa itsensä ja vetäytyy kauemmas tutkivasta mielestä.

Tämä on todellakin meditaation tila ja ihminen voi toimia oikein havaittuaan sen, mikä hänelle meditaation tilassa suodaan. Kun on tehtävä päätös jonkin asian osalta, voi saada apua miettimällä, minkä ratkaisun tekisi menneisyyden valossa, millaisen taas ottaen huomioon tulevaisuuden. Silloin saattaa olla helpompi erottaa, mikä on tämän hetken ratkaisu. Oikea havainto on itsessään oikeaa toimintaa.

19.9.2015

Auttamisen anatomiasta

Olemme viime aikoina saaneet runsaasti tilaisuuksia tarkastella itseämme ja muita auttajina. Monia tuntuu ahdistavan vaikeus asettaa avuntarvitsijat oikeaan kiireellisyysjärjestykseen. Onko avun tarve oikea, aito? Miten auttaa kaukaa tulevia, kun omassa piirissäkin on tarvetta monenlaiseen apuun? Herkimmät meistä lamaantuvat avuntarvitsijoiden suuresta määrästä. Kaikkien ponnistelujen jälkeinkin suuret määrät ihmisiä jäävät ilman apua.

Henkinen horisonttimme laajenee heimotunteen rajojen laajentuessa. Ensin omaan heimoomme kuuluu vain perheemme ja lähipiirimme, sitten myös oman kylän, kaupungin ja oman maan asukkaat. Laajimmillaan omaan heimoomme kuuluvat kaikki ihmisolennot ja sen lisäksi muidenkin luomakuntien asukit: mineraalit, kasvit ja eläimet. Tässä rajattomuudessa käytännön toimintapiirin luo fyysinen taso, jokapäiväinen elämä, joka pitää meidät sidottuna aikaan ja paikkaan. Se helpottaa valintoja. Joudun tekemään ratkaisuni kaiken eteeni osuvan osalta, myös autettavien valinnassa. Valintoja tehdessäni opin jotain myös syyllisyyden kantamisesta, kun ei voi auttaa kaikkia. On joskus vaikea jatkaa oman pienen panoksensa antamista, kun sen tulos ei näy. Olisi helpompaa olla pelastaja ja saada toimillaan aikaan näkyvä käänne parempaan kertaheitolla.

Karman lakia tunteva saattaa miettiä myös sitä, kuinka pitkälle on syytä puuttua toisen ihmisen elämäntilanteeseen. Eikö meillä kaikilla ole karmamme? On auttajan karma ja autettavan karma ja kummankin on hoidettava omansa. On myös hyvä antaa karman herrojen, elämän itsensä hoitaa heille kuuluvat tehtävät. Opimme teosofiassa, että karmallinen velka maksetaan aina saman tason toiminnalla, josta se on muodostunutkin. Karman lain opetusten mukaan hyvä aineellinen ympäristö on tulosta auttavaisista teoista edellisissä ruumiistuksissa. Suomeen syntyneinä olemme tällä matkallamme auttaja-ainesta.

Henkisyttä synnyttää halu asettua palvelukseen, elämän palvelukseen. Itse kunkin fyysinen arkielämä on juuri sopivankokoinen koulu tähän. Ei tarvitse hoitaa kuin omat läksynsä.

28.8.2015

Lumoava loosityö

Teosofisen Seuran loosit aloittavat kohta syyskautensa. Ne kokoontuvat kerran viikossa tietyn pituiseksi ajaksi keskustelemaan useimmiten ennalta sovitusta aiheesta. Jokaisella loosilla on oma työskentelytapansa, mutta ilo siitä, että saa kasvaa aikuisten säännöllisesti kokoontuvassa elämäntutkimuksellisessa keskustelupiirissä lienee kaikkien

loosien jäsenille yhteinen. Ainakin meillä Uranus-looshissa huomaamme usein, kuinka syvästi metafyyisetkin aiheet koskettavat läheisesti arkielämää. Toisaalta keskusteluissa tulee usein esiin teosofisen elämäntutkimuksen tuoma apu arkielämän ristiriitoihin suhtautumisessa. Vaikka loosi ei voi olla terapiaryhmä, vertaistuen kaltaista iloa tuntee usein kuunnellessaan toisten kokemuksia opittujen asioiden soveltamisesta.

Emme ole läheskään aina samaa mieltä, mutta kiistelemään ei päädytä, kun noudatetaan Uranus-looshin vanhaa sääntöä: mielipide on vapaa, kunhan se esitetään kohteliaasti. Toisinaan kiihkeää kilpailua puheenvuoroista hillitsee jo vuosia säilynyt käytäntö: puheenvuoroja ei pyydetä eikä jaeta, vaan keskustelupiirimme keskiössä olevalla pöydällä on puhujan kivi. Se, joka haluaa käyttää suunvuoron, ottaa kiven, pitää sitä kädessään puhuessaan ja palauttaa puheensa päätteeksi takaisin pöydälle, josta seuraava saa sen ottaa. Vain hän on äänessä, jolla on kivi kädessään. Väliin kivi kulkee kädestä toiseen vinhaa vauhtia, toisinaan se saa odottaa pöydällä pitempään, kun aiheen syvyys hiljentää meidät tarkastelemaan sitä lähes meditatiivisesti.

Teosofinen kirjallisuus tarjoaa ehtymättömästi kiinnostavia aiheita. Jokaisella on suosikkinsa, mutta erityisen hedelmällistä on paneutua aiheeseen, jota kohtaan ei itse ole tuntenut kiinnostusta, ennen kuin joku loositoveri sitä esittelee tai ottaa sen puheeksi. On herkkua huomata, kuinka keskustelunaiheeksi voi yhtä hyvin päätyä yksi sana kuin kokonainen maailma. Loosi on opintopiiri, jossa ei kuitenkaan kuulustella läksyjä, ei pidetä kokeita eikä anneta arvosanoja. Toisinaan puheenvuoromme ovat vain kysymyksiä, jotka jäävät sinä iltana ilman vastausta.

Jokainen läsnäolija pyhittää osallistumisellaan toisten osallistujien ponnistelut henkisellä tiellä. Keskittynyt tietyn aiheen käsittely selkeyttää omaa ajattelua eri tavalla kuin itsekseen pohdiskelu. Syntyy kiinnostuksen ja arvostuksen pyhä piiri, vaikka tunnelman ei tarvitse olla harras eikä aina edes vakava.

16.8.2015

Maailmankaikkeus on tanssia, johon energiat kutsuvat toisensa.

Uranus-looshi on tuijottanut kesäseminaareissaan vanhaa kiinalaista yin ja yang –kuviota:

Yin ja Yang

Olemme yrittäneet ottaa selvää siitä, mitä se kertoo meille. Siinä vaalea ja tumma kenttä kilpailevat käytettävissä olevasta ympyrän alasta. Tummalla alueella on aina näkyvissä vaalea pilkku, vaalealla tumma. Itse asiassa kyseessä on kolmiulotteinen kuvio, pallo, jonka pinnalla näkyvä jakoraita liikkuu vapaasti ympäri palloa niin, että väliin näyttää mustaa pintaa olevan enemmän, väliin valkoinen on voitolla. Jakolinja ei ole koskaan suora viiva eikä pyri jakamaan käytettävissä olevaa kenttää tasan. Tumma ja vaalea synnyttävät toisensa, vetävät toinen toisensa täyttämään tilan, josta vetäytyvät kauemmas. Puolikkaiden väliin ei synny railoa. Se on varsinaista tanssia muutoksen mukana.

Elämme parhaillaan puolikkaiden yhdistymisen aikaa. Pallonpuoliskot ovat lähentymässä toisiaan. Itäiset ja läntiset kulttuurit ovat lähestymässä toisiaan. Maskuliininen ja feminiininen ovat lähentymässä toisiaan. Henkinen ja aineellinen ovat lähestymässä toisiaan. Joku voisi väittää asian olevan päinvastoin: vastakohtaisuudet ovat pikemminkin kasvattamassa keskinäistä eroaan.

Saattaa näyttää siltä, että ponnistelemme turhaan sopusoinnun luomiseksi ja ylläpitämiseksi. On totta, että ponnistelumme valuvat hiekkaan, niin kauan kuin yritämme luoda yhtenäisyyttä yhden kentän sisällä, pyyhkiä pois vastaväristä pilkkua yksivärisestä kentästä. Meidän pitäisi sen sijaan pyrkiä sopusointuiseen keskinäisriippuvuuteen eri kenttien välillä, ei niiden sisällä.

Kuten kuviossa, niin myös maailmankaikkeudessa yksi yhtenäinen ympyrän kehä pitää toisiaan täydentävät ja toisistaan riippuvaiset voimat yhdessä. Ympyrä ei jakaudu kahteen yhtä suureen puoliskoon, vaan energioiden voimasuhteiden mukaisesti. Jos toinen puoli rikastuu, voimistuu, valtaa alaa, toinen vähenee. Maailmankaikkeus on tanssia, johon energiat kutsuvat toisensa. Tila ja aika ovat jatkuvuuden aspekteja, joiden takana on kaiken ykseys. Korkein periaate ulottuu pienimpään ja etäisimpäänkin osaseen ja palaa sieltä takaisin korkeimpaan periaatteeseen. Kokonaisuus hengittää itse itseään.

Meidän on vaikea tajuta, että voittaminen, onnistuminen ja vahvuus eivät riipu vastavoiman poiskitkemisestä, vaan kyvystämme luoda ykseyttä vastustajan kanssa. Emme suostu tunnustamaan, että objektiivisuutta ei itse asiassa ole olemassa. Olemme itse kukin aina osa sitä, mitä luulemme tarkkailevamme tai työstävämme. Samoin on toimintamme, ajatuksemme, tunteemme, filosofiamme.

13.7.2015

Epätasapaino on kehityksen äiti

Olemme Uranus-looshissa opiskelleet kesän lukupiirissämme muutosta, ikuisesti jatkuvaa asioiden muuttumista toisiksi. Kiinalaisen filosofian yin ja yang on ollut tienviittanamme. Väitetään, että meillä ihmisillä on sisäinen pakko ja pyrkimys nähdä merkitys ja järjestys kaikessa. Yritämme tietoisesti sopia järjestyksen kontekstiin, olipa kyse siitä, mikä on sisällämme tai siitä, mikä on ulkopuolellamme.

Yin ja yang -ajattelu opettaa meille, että pysyvä, varma ja vakio, muodostuu liikkeestä kahden polariteetin välillä. Järjestys muodostuu vuoroveden tahdista, liikkeestä kahden toisilleen vastakkaisen pisteen välillä. Tosiasiassa tietoisuus jaksoittaisuudesta ja toistuvuudesta luonnon kiertokulussa oli ihmiskunnan ensimmäinen askel kohti abstraktista ajattelua.

Kiinalaisen filosofian mukaan muutos perustuu epätasapainoon, jota ilman ei ole dynaamista kehitystä. Staattisuudessa piilee krooniseksi muuttumisen vaara. Pysyvä tasapaino, mikäli se olisi mahdollinen, olisi kroonista epätasapainoa. Muutoksen vastakohta ei ole pysähdys tai lepo. Ne ovat molemmat osa muutosta. Muutoksen vastakohta on taantuminen. Muutos ei voi olla hyvään tai huonoon suuntaan. Se on aina läsnäolevien ominaisuuksien tasapainoisen toimisen suuntaan.

Onko muutos ennustettavissa, siis muutoinkin kuin vain toteamalla, että kaikki muuttuu aikanaan? Tulevan ennustaminen on aina kiinnostanut ihmiskuntaa. Sehän vapauttaa omalla tavallaan tapahtumien tyranniasta ja helpottaa valmistautumista tulevaan. Kiinalaisen filosofian mukaan jokainen ajan, paikan, energiavärähtelyiden ja osanottajien yhdistelmä on ainutkertainen, ja samoin niiden tulos. Jokainen tapahtuma, teko tai tilanne pitää sisällään sille hetkelle ominaisen. Siihen kuuluu myös tilanteen tarkkailija, ei pelkästään toimija. Kunkin asian mikrofysiikka sisältää sen hetken psyykkiset ja fyysiset ominaisuudet. Tämän näkemyksen mukaan ennustaminen ei ole ulkopuolelta tulevan tapahtuman ennalta näkemistä, vaan näkyvän ja näkymättömän kohtaamisen visualisointia tavalla tai toisella. Sattuma on tässä mielessä mukana kaikessa, mutta sillä ei tarkoiteta ulkopuolelta tulevien tekijöiden vaikutusta, vaan se on kunkin tilanteen ja asian mahdollisuus uuteen, tuoreuteen, ainutkertaisuuteen.

Emme ole valinnoissamme minkään oven, portin tai tienhaaran edessä, emmekä takana. Me olemme ovi, portti ja tienhaara.

16.6.2015

Yhteinen hyvä

Viisaat ovat sanoneet, että tarpeeksi korkealta katsottuna koko ihmiskunta, ja oikeastaan koko universumi, on yhtä. Jos kerran olemme kaikki yhtä, niin ei luulisi olevan niin vaikeaa päättää, mikä on eduksi yhteiselle hyvälle. Mutta niin vain on, että joudumme käyttämään kaikessa yhteistyössä paljon aikaa sen ratkaisemiseen, miten edetään tai

kuinka toimitaan, vaikka kaikki haluavat yhteistä hyvää. Osapuolten näkemykset eroavat suuresti, tai ovat jopa aivan vastakkaisia, vaikka kaikki toimivat mielestään yhteiseksi hyväksi. Kuinka edetä, kun kaikki osapuolet ovat oikeassa, mutta näkemykset eroavat? Useimmiten asia saadaan ratkaistuksi siten, että jokin osapuoli luopuu näkemyksestään. Asia etenee, mutta yhteisen hyvän ongelma ei tule ratkaistuksi.

Henkiset opettajat kehottavat asettumaan toisen asemaan ja näkemään asia hänen kantansa kautta. Yksilöiden välisissä kiistoissa tästä saattaa olla apua, mutta yhteisestä hyvästä päätettäessä on tehokkaampaa laajentaa heimokäsitystä. Sen sijaan että pitäisimme tähtäimessä vain oman perheen, kaupungin, looshin tai yhdistyksen tai oman maan etua, voisimme yrittää asettua hetkeksi omaa ryhmää suuremman heimon jäsenen mokkaasiineihin ja katsoa yhteistä hyvää hiukan korkeammalta. Teosofian opettajat neuvovat etsimään ratkaisua fyysisen tason ongelmiin tarkastelemalla taustalla olevia tunteita. Tunnetason asioissa on hyvä nousta hetkeksi mentaalitasolle ja antaa ajattelun osallistua tunteen hillitsemiseen tai innostamiseen.

Teosofiasta opimme, että konkreettisen ajattelun yläpuolella on abstraktisen ajattelun taso, jossa emme ole enää ensisijaisesti heimomme jäseniä emmekä sidoksissa pelkästään tämänkertaiseen inkarnaatioon tai nykyiseen persoonallisuuteemme. Siellä olen universumin asukas, joka tällä kertaa ilmentää henkeään tämän maan kansalaisena, tässä sukupuolella, tämän nimisenä ja tässä ajassa. Yritykset löytää se keskus itsessään, joka ei ole sidoksissa nykyiseen heimoon ja sen asuinsijoihin ja aikakauteen, auttavat lieventämään heimosidoksia näkemyksissä ja tuovat ehkä välähdyksen jostain kolmannelta näkemyksestä, johon yhdistyy enemmän yhteistä hyvää kuin alun perin keskustelun alla olleissa mahdollisesti keskenään ristiriitaisissa näkemyksissä.

Kun kohtaamme ongelmatilanteen, lähemme usein miettimään ratkaisuja samojen keinojen joukosta, jotka aiheuttivat käsillä olevat ongelmat. Globaalin talouskriisin tutkijat kehottavat menemään pitemmälle taaksepäin ja tekemään listan niistä päätösehdotuksista, joita jotkut ehdottivat, mutta jotka eivät tulleet valituiksi. Niiden joukossa saattaa olla se tekijä, joka auttaa uuteen yhteiseen näkemykseen yhteisestä hyvästä.

27.5.2015

Etsijät ja löytäjät

Teosofinen seura kokoaa yhteen paljon totuudenetsijöitä. Totuuden löytämiseksi jotkut etsivät hallussaan olevan tiedon huipentumaa, perimmäistä totuutta itselleen tärkeissä kysymyksissä, toiset tiedon jatketta. Pelkkä tieto ei kuitenkaan kelpaa totuudeksi. Totuus on tajuttava itse eikä sitä voi löytää selitysten tai logiikan ja muiden toistamiskeinojen avulla. Tieto on luonteeltaan määrällistä, yleistävää, suhteellista ja todennäköisyyden lakien alaista. Se perustuu eroavaisuuksiin ja niiden ryhmittelyyn.

Tiedon lisäksi saattaa löytyä viisautta. Tieto karttuu vähitellen, mutta viisaus näyttää syntyvän aina yhtäkkiä, hypähdellen. Viisaus on luonteeltaan laadullista. Sillä on aina erityinen luonne. Se perustuu siihen, mikä on yhteistä ilmiömaailman takana, ei keskiarvoihin tai tilastollisiin esiintymisiin. Viisautta ei voi yleistää sopimaan kaikkiin tilanteisiin. Se perustuu suoraan tietoon, jossa tiedon kohde, tietäminen ja tietäjä ovat kaikki yhtä sillä hetkellä. Tällaiselle ei ole statistiikka eikä mittaa. Joskus on vastustettava houkutusta ottaa turvakseen jäykkä tieto, normi, muiden totuus sen sijaan, että antautuisi elävään yhteyteen olemisen keskuksen kanssa. Tällöin ravitseviksi tarkoitettut totuuden murut kivettyvät helposti muodoiksi, jotka toisiinsa liittyttyään kahlitsevat.

Totuuden löytyminen ei ole entisen tiedon korvaamista uudella, vaan avaran sielun temppelin rakentamista. Löytäminen ei onnistu ohjeitten mukaan. Ne eivät yksinkertaisesti pidä paikkaansa kenenkään tai minkään kohdalla sellaisinaan. Etsittiinpä mitä tahansa, löytyminen tapahtuu niin, että löydettävissä oleva tulee löytäjän luokse. Krishnamurti väittää, että totuutta ei voi löytää, mutta se voi löytyä. Etsimisen on tultava päätökseensä, mutta se ei ole samaa kuin että olisi saatava etsiminen päättymään. Vastaanottavaisuus tulee etsimisen tilalle.

Totuus ja sen löytyminen on ennen kaikkea kokemus. Kokemuksena se on subjektiivinen eikä anna itsestään merkkejä, joiden perusteella voisimme helposti sijoittaa itsemme etsijöiden kategoriasta löytäjiin. Autuaita ovat ne, jotka tietävät olevansa hengen kerjäläisiä ja jotka tietoisina hengellisestä köyhyydestään ovat tarpeeksi nöyriä etsiäkseen. Onnekas se, jonka hengen tyhjyys on riittävän voimakas ja jota elämän merkityksen puuttuminen vaivaa tarpeeksi. Siitä aukeaa kokemuksen mahdollisuus.

Löytämisen ei pidä antaa tehdä meistä omahyväisiä, vaan uteliaita tutkimaan tarkemmin, mitä on löytynyt. Vaikka kehoitetaan löytämään oma totuus kokemuksellisesti, niin kumma kyllä, se ei tarkoita, että jokainen meistä keksii itselleen sopivan totuuden. Kun jotain löytäneet vaihtavat kokemuksia, käy pian ilmi, että jokainen oli löytänyt

omaa tilannetta kuvaavan symbolin, kuvan tai tarinan, jonka perusteella oma tilanne sai uudet kehukset tai värityksen. Löytyminen on muuttuneen arvon havaitsemista itselle sopivaksi. Tämä ei tapahdu helposti, koska useimmat etsivät jotain entistä.

Kun on tarpeen löytää uusi totuus tai merkitys elämälleen, arvo, jota etsitään, on kokenut muutoksen eikä se enää löydy entisestä. Se näyttää kadonneen lopullisesti löytyäkseen uudestaan uudessa muodossa. Uudelleen löytyminen on aina odottamatonta ja vaikuttaa ihmeeltä, niin lopulliselta puuttuminen on tuntunut.

On sanottu, että itämainen mystisismi on kuin lumina vuorenhuippu, jolle johtaa usein vaikeakulkuisiakin polkuja. Vuori ja sen huippu eivät ole näkyvissä kuin vasta siellä ylhäällä, missä näyllä ei enää ole merkitystä, kun seisoo jo muutenkin vuorella.

Länsimainen filosofia on kuin tasanko ilman näkyvissä olevaa suuntaa. Sen pinnalla kulkee useita polkuja, jotka risteävät toisiaan. Jokainen voi valita vapaasti, mihin suuntaan lähtee. Ehkä siksi me etsijät kierrämme niin usein kehää.

7.5.2015

Laminaatti

Hallituksenmuodostaja etsii suurinta yhteistä tekijää ja pienintä yhteistä nimittäjää eri puolueiden välillä. Tuntuu, että yhteinen kätkeytyy yhä syvemmälle ja eroavaisuudet korostuvat. Kun yksilölliset erot ja kyvyt unohtuvat, tasapuolisuus keskinkertaistuu tasapäisyydeksi ja ihmettelimme ääneen, miksi yhteistyö ei toimi. Asian toteamiseen ei tarvita hallitusneuvotteluja. Kokemukset ryhmätyöstä työpaikalla tai yhdistyksissä osoittavat samaan suuntaan.

Pidämme usein kaikkein tärkeimpänä, että kaikki asettuvat samalle viivalle tasapuolisuuden vuoksi. Näin syntyy pitkä jana, joka koostuu kyljistään toisiinsa nojaavista palasista. Rakennelma on heikko ja se voi liikkua tasapuolisesti vain eteen- tai taaksepäin. Jospa yrittäisimme muodostaa ympyrän kehän, saatamme ehdottaa toisillemme. Idea on hyvä, kunhan vain sovimme yhdistävästä ajatuksesta, jonka ympärille ryhmitymme. Yhteiseksi ajatukseksi valittavalla on oltava riittävästi vetovoimaa, luonnollista karismaa, jotta kehään kiinnittyvät tekevät ratkaisunsa vapaaehtoisesti. Kehään kiinnittyvien tehtävänä on ruokkia yhteistä ajatusta omilla yksilöllisillä näkemyksillään. Vain silloin pysyy keskuksen vetovoima elävänä.

Ympyrän kehä on janaa kestävämpi yhteistyörakennelma, mutta huikeimman yhteistyörakennelman esimerkki löytyy luonnosta: laminaatti. Kahden pinnan välissä kerros ainetta joka auttaa kahta tai useampaa kerrosta kasvamaan tai kiinnittymään tiiviisti toisiinsa. Laminaatin idea on liittyä toiseen koko pinnan laajuudelta, mutta tällä lujalla liitolla on yksi tärkeä edellytys: kerrosten tulee olla päällekkäin. Siinä syntyy ylempiä ja alempia kerroksia, eikä samalla viivalla olosta ole tietoaakaan. Luonnon kasveissa välikerros ruokkii, ravitsee ja pitää elämää yllä. Ihmisen tekemissä rakennusaineissa välikerros on liimaa, joka pitää toisinaan hyvinkin erilaiset aineet tiiviisti yhdessä. Laminaatin muodostavat aineet ovat keskenään erilaisia ja toisiinsa nähden erilaisessa asemassa, mutta lopputulos on toimiva ja parempi kuin pelkkä osiensa summa.

Toimiva yhteistyö on kuin laminaatti: siinä jokainen osa on parhaimmillaan, mutta ei samalla tavalla kuin tasapäisessä yhdenmukaisuudessa. Kaikki kerrokset saavat osakseen kahden erilaisen materiaalin yhteenpuristumisesta aiheutuvaa painetta, mutta laminaatin pinta ottaa vastaan toisenlaisia vaikutteita kuin sisäosat. Ryhmänsä ravintokerroksena tai liimana toimivan ei tarvitse olla muuta kuin kanava, jota myöten elinvoima kulkee tai tartuntapinta toimii. Kokonaisuus luo uutta kaikkien osiensa puolesta. Hajanaisesta yhdenmukaisuudesta luopuminen saa aikaan koossa pysyvää erilaisuutta.

23.4.2015

Olenko hyvä sijoitus?

Jokainen ihminen on ikuinen henki, sielu, yksilöllisyys, joka sijoittaa osan perinnöstään maaelämän ajaksi aineen tasoille persoonallisuutena. Sijoituksen on tarkoitus tuottaa voittoa, jonka ikuinen henki voi liittää omaisuuteensa ja käyttää seuraavassa inkarnaatioissa. Mahdollinen tuotto kertyy fyysisen tason ruumiissa eletyn elämän kokemuksista ja niiden merkityksistä.

Ikuisen hengen kannalta korkoa korolle saattaa kertyä persoonallisuuden mielestä mahdollisimman hankalista olosuhteista. Joskus epäonnistuminen fyysisen tason toiminnassa on henkisesti tuhat kertaa tuottoisampi kuin kymmen onnistumista yhteensä. Mitä enemmän ikuisella hengellä aineellisessa ruumiissa on sellaisia kokemuksia, joista saadut vaikutelmat tai opetukset kelpaavat henkiseksi pääomaksi tulevissa inkarnaatioissa, sen tuottoisampi on investointi ollut.

Ihmisyksilö on osakeyhtiö, jossa ikuisella hengellä ei ainakaan alkuun ole ehdotonta osake-enemmistöä. Se on yhtiökumppani fyysisen ruumiin, tunneruumiin ja ajatusruumiin kanssa. Ikuisen hengen käytössä olevalla pääomalla saattaa olla sidonnaisuuksia edellisten inkarnaatioitten perintönä. Se ei voi täysin vapaasti sijoittaa kykyjensä ja voimiensa agenteja aivan millaisiin persoonallisuuksiin ja mihin oloihin tahansa. Karma pitää huolta siitä, että ikuinen henki perii sijoitusympäristönsä edellisten inkarnaatioitten sijoitustuoton perusteella.

Sijoitustoiminnassa on riskinsä. Aina ei ikuisen hengen tarvitsemaa henkistä tuottoa kerry lainkaan, vaan se saa olla onnellinen, jos ei tule pääomatappioita. Toisinaan karma kokoaa persoonallisuuden piirteet ja inkarnaation ulkoiset olosuhteet lähtökohtaisesti sellaiseksi yhdistelmäksi, ettei ikuinen henki sen nähdessään uskalla odottaa liikoja. Täysin aineellisen elämän ja fyysisen ruumiinsa kanssa samaistunut persoonallisuus ei edes muista olevansa ikuisen hengen osa ja hengelle tärkeä sijoitus muuten sen ulottumattomissa olevaan fyysiseen maailmaan. Toisin kuin fyysisen maailman sijoitusympäristössä, ikuinen henki ei voi myydä sijoituksiaan edes huomattuaan ne vähätuottoisiksi. Se voi vain keskittyä omiin puuhiinsa ikuisen henkien maailmassa ja jäädä odottamaan parempaa seuraavassa inkarnaatioissa.

Useimpien ihmisten kohdalla ikuisen hengen sijoitus aineeseen on onnistunut, mutta aivan eri tavalla kuin oli alkuperäinen tarkoitus. Sijoitus alkaa elää omaa elämäänsä samaistuen aineeseen, jossa sen piti alun perin toimia hengen sijoituksena ja välittää tuotot sijoittajalleen. Kyvyistään innostuneena sijoitus kuitenkin hakeutuu tileille pelkästään oman harkintansa mukaan. Kokemuksia kertyy, mutta niiden merkitys jää vain aineen tasolle. Ne eivät kasva ikuiselle hengelle tärkeää henkistä korkoa.

Ajatus siitä, että persoonallisuuteni on ikuisen hengen sijoitus, pistää miettelääksi. Mitä ikuinen henki haluaa oppia ihmisen ja aineen maailmasta minun kauttani? Millainen sijoitus olen? Olenko koskaan kysynyt, sijoitunko sinne ja sillä tavalla kuin on ikuisen henkeni alkuperäinen tarkoitus? Jos kysyn, vastaako kukaan?

18.3.2015

Hanki elämä(nfilosofia)

Filosofian asema yhteiskunnassamme on ilahduttavasti kohentunut. Filosofian tuntemus on siirtymässä osaksi elämänhallintaa. Terapeutin, velkaneuvojan tai kuntovalmentajan lisäksi nykyihminen varaa ajan filosofin vastaanotolle. Yhä useampi haluaa kuulla filosofin mielipiteen siitä, mitä ajatella kaikesta tästä: elämästä, maailmasta, omasta itsestä. Filosofi saattaa hyvinkin onnistua osoittamaan asiakkaalleen ajattelun ja asenteen ratkaisevan merkityksen sille, miltä elämä maistuu.

Kannattaa hankkia toimiva elämänfilosofia. Ajatus filosofian tietoisesta valitsemisesta saattaa tuntua oudolta, mutta on kokeilemisen arvoista. Itse kullekin sopiva elämänkatsomus löytyy sovittamalla ylle ja kokeilemalla. Sopivia vaihtoehtoja löytyy kirjoista, keskusteluista muiden kanssa ja elämänkatsomuskysymyksiä käsittelevistä yleisötilaisuuksista. Työolettamukseksi otetulle elämänkatsomukselle voi antaa esimerkiksi vuoden tai puolen vuoden mittaisen koeajan, jona aikana pyrkii toteuttamaan valitsemaansa filosofiaa elämässään, toisin sanoen katsomaan maailma filosofian silmälasien läpi. Myös kotoa perinnöksi saatu elämänkatsomus on hyvä sovituttua itselleen. Filosofoilla ja elämänkatsomuksilla on elinikäinen vaihto- ja palautusoikeus, jota kannattaa käyttää.

Elämänfilosofia auttaa löytämään itselle sopivan tavan ajatella maailmankaikkeudellisista asioista, joita koskevia tosiasioita emme pysty omin toimin todentamaan. Se auttaa etsimään vastausta kysymykseen, missä minä olen tässä kaikessa. Merkityksen löytäminen on aina voimaannuttavaa. Millainen elämänkatsomus kantaa itse kutakin meistä, riippuu henkisestä rakenteestamme ja elämänkokemuksestamme, myös edellisissä inkarnaatioissa. Itsensä tunteminen eläväksi on toimivan elämänfilosofian hedelmä. Elävän ja toimivan elämänfilosofian tuntee myös siitä,

että se ei kannusta suvaitsemattomuuteen toisella tavalla ajattelevia kohtaan siitä yksinkertaisesta syystä, että se liittää meidät siihen yhteen ja ainoaan Elämään, jonka ilmennyksiä olemme kaikki.

Filosofinen elämänasenne antaa mahdollisuuksia elämämme tapahtumille selviytyä silmissämme edes jotenkin siedettävänä, koska se vähentää yhden ainoan vaihtoehdon yksinvaltaa mielessämme. Elämässä ei aina käy niin kuin haaveillaan ja kaikki keinot sellaisen asiain tilan hyväksymiseen, jota emme voi muutta, ovat tarpeen, sen verran usein tilanne tulee eteemme.

Mielestäni filosofisuus elämänasenteena ei ole täysin samaa kuin positiivisuus. Positiivinen ajattelu on hyvä selviytymiskeino, jos se auttaa meitä olemaan huolehtimatta asioista, joiden huolehtimisen aika ei ole enää tai vielä tai joille emme voi mitään. Mutta aika usein positiivinen kaikki järjestyy kääntyy mielissämme huomaamatta muotoon kaikki järjestyy siten kuin toivon. Inhorealitistifilosofin positiivisuus vakuuttaa, että selviämme, kävi miten kävi. Filosofisuus elämänasenteena pitää oven auki mahdollisuuksille, joita ei alun perin tullut ajatelleeksi.
